

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dany Slavíkové a soudců JUDr. Tomáše Vejnara a Mgr. Adély Kaftanové ve věci

žalobce: **Ing. Luděk Maděra**, narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Bielinovou
sídlem Chalupkova 1367, 149 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo financí**, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

o zaplacení 70 875 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 10. 2017 č. j. 17 C 84/2017-37

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o věci samé ad I.) a ve výroku o nákladech řízení ad III.) **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 7 417 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Petry Bielinové, advokátky, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora v záhlaví specifikovaným rozsudkem soud I. stupně výrokem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 47 250 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 13. 5. 2017 do zaplacení, vše ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem II.

zamítl žalobu s tím, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 23 625 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 28. 11. 2016 do zaplacení a úrok z prodlení z částky 47 250 Kč za dobu od 28. 11. 2016 do 12. 5. 2017. Výrokem III. zavázal žalovaného povinností zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, jež vyčíslil částkou 18 935 Kč.

2. Uvedeným způsobem soud I. stupně rozhodl o nároku na zaplacení celkem částky 70 875 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která měla žalobci být způsobena nesprávným úředním postupem Kanceláře prezidenta republiky (dále i „KPR“), spočívající v tom, že mu informace o platech zaměstnanců KPR, o které žalobce požádal dne 19. 1. 2015 v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, byly poskytnuty až po podání žaloby žalobcem ve správním soudnictví k Městskému soudu v Praze a po jím nařízeném ústním jednání na den 9. 9. 2016 dne 31. 8. 2016. Prodlení s poskytnutí informací bylo v délce 18 měsíců a 27 dnů. Kancelář prezidenta republiky přitom postupovala odmítavě, ačkoliv věděla ze soudních rozhodnutí, konkrétně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011 a rozhodnutí Městského soudu v Praze, které dokonce směřovalo přímo vůči KPR, č. j. 5 A 274/2011-55 ze dne 22. 6. 2012, že jí tato povinnost svědčí. Kancelář prezidenta republiky tímto jednání způsobila v osobnostní sféře žalobce újmu, neboť tento věděl, že má na požadované informace právo, a přesto mu nebyly poskytnuty; jednání Kanceláře prezidenta republiky vykazovalo znaky svévole vzbuzující u žalobce nedůvěru v právní stát a jeho orgány.
3. Ve skutkové rovině soud I. stupně zjistil, že žalobce požádal dne 19. 1. 2015 KPR o informaci, jaká byla výše zdanitelných příjmů ze závislé činnosti a z funkčních požitků v letech 2013 a 2014 Ing. Vratislava Mynáře, vedoucího KPR, Jindřicha Forejta, ředitele hradního protokolu a Jiří Ovcáčka, tiskového mluvčího prezidenta republiky. Žádost žalobce byla rozhodnutím KPR ze dne 27. 1. 2015 odmítnuta s odůvodněním, že ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nesměřuje na platy zaměstnanců státní správy, neboť ti nejsou příjemci veřejných prostředků na základě jejich vlastní žádosti, přičemž informace o výši odměny (platu) dotčené osoby je osobním údajem podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a KPR je tak může poskytnout jen se souhlasem takovéto osoby. Odvolání žalobce bylo vedoucím KPR zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím ze dne 5. 2. 2015. Žalobce podal dne 23. 3. 2015 ve věci správní žalobu k Městskému soudu v Praze, současně vyzval KPR prostřednictvím svého právního zástupce opakovaně k poskytnutí informací, k čemuž bylo odpovězeno, že KPR ponechá věc na posouzení a rozhodnutí soudu. Městským soudem v Praze bylo následně nařízeno ústní jednání na 9. 9. 2016, k tomuto však nedošlo, neboť žalovaný dopisem ze dne 31. 8. 2016 žádosti žalobce o poskytnutí informací vyhověl a informace o zdanitelných příjmech zaměstnanců KPR poskytl, což bylo důvodem, proč žalobce vzal žalobu zpět a soud řízení zastavil. Žalovanému byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2016 č. j. 5 A 50/2015-52 uložena povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci ve výši 14 600 Kč .
4. Žalobce uplatnil u žalovaného dne 27. 11. 2016 nárok na poskytnutí zadostiučinění za nesprávný úřední postup s negativním výsledkem.
5. Soud dále provedl důkazy rozhodnutími Městského soudu v Praze ve věcech žalob sp.zn.: 5A 50/2015, 6A 55/2014, 8A 24/2015, 11A 45/2014, 5A 274/2011, proti rozhodnutí vedoucího KPR, kterým byly zamítnuty žádosti o poskytnutí informací o platech (usnesení ze dne 20.5.2015 č.j.: 11A 45/2014-70, usnesení ze dne 19.5.2015 č.j.: 8A 24/2015-45, usnesení ze dne 24.8.2016 č.j.: 6A 55/2014-91, usnesení ze dne 20.12.2016 č.j.: 3A 2/2015-91), ve kterých bylo postupováno obdobně. V momentě, kdy žalobci podali žalobu, kterou se domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí vedoucího KPR, jímž byla odmítnuta žádost o poskytnutí informace, žalovaný informace poskytl, avšak až poté, kdy bylo soudem nařízeno ústní jednání, a to krátce předtím

než se jednání mělo uskutečnit. Následně proto vzali žalobci svůj návrh zpět, soud řízení zastavil a uložil KPR povinnost k náhradě nákladů řízení.

6. O skutkovém průběhu věci není mezi účastníky sporu, sporným je toliko to, zda lze v jednání Kanceláře prezidenta republiky shledat nesprávný úřední postup a pokud ano, zda tímto postupem byla žalobci způsobena nemajetková újma, která by měla být odškodněna, resp. jaká forma odškodnění je na místě.
7. Při úvaze o postupu Kanceláře prezidenta republiky soud I. stupně vycházel z ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a jeho výkladu uvedeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011 č. j. As 57/2010-79, podle něhož *zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.* V dalším soud I. stupně aplikoval ustanovení § 5, § 6, §§ 13 a 31a zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen zákon). Uzavřel, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu tím, že Kancelář prezidenta republiky nepostupovala, jak jí zákon upřesněný soudními rozhodnutími v rozhodné době jednoznačně ukládal a neodůvodněně oddálila poskytnutí požadovaných informací o téměř 19 měsíců, což je svévolný postup, který v právním státě nelze akceptovat. Postup KPR soud I. stupně označil za neodpovídající principům dobré správy a naplnění legitimního očekávání žadatele o informace, přestože byla litera zákona dodržena. V dané době KPR bezpečně věděla, že je povinna informace o platech zaměstnanců podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat, a i když nedošlo ke změnám v judikatuře k této problematice, které by odůvodňovaly změnu jejího postoje, vyčkávala a informace žalobci poskytla až krátce předtím než proběhlo soudní jednání před správním soudem, aniž by své rozhodnutí nechala podrobit novému soudnímu přezkumu, jak původně argumentovala. Jednání Kanceláře prezidenta republiky lze hodnotit jako zneužití litery zákona k tomu, aby informace včas neposkytla, resp. jejich poskytnutí co nejvíce oddálila. Vzhledem k tomu, že obdobně postupovala Kancelář prezidenta republiky i v jiných řízeních vedených před správním soudem, došlo z důvodu procesního zavinění zastavení řízení na její straně k marnému vynaložení nákladů řízení.
8. Pokud se jedná o újmu na straně žalobce, soud I. stupně uzavřel, že se jednalo nepochybně o situaci frustrující, budící pocity nedůvěry a pochybnosti o řádném fungování právního státu, kdy jeho instituce nepostupují tak, jak odůvodněně žalobce očekával. Jednáním Kanceláře prezidenta republiky byla porušena zásada legitimního očekávání žalobce, kterému není lhostejno, zda žije v právním státu, nastalá situace pro něj byla neakceptovatelná, byť informovanost o absolutní výši platů zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky není prioritní. Aktivita žalobce není zaměřena na získání finančních prostředků pro jeho potřeby, neboť prostředky přiznané mu v předchozích soudních řízeních použil vždy pro dobročinné účely, k čemuž do spisu založil doklady (např. Konto Bariéry, Zdravotní klaun). Žádost žalobce o poskytnutí informace byla zcela jasná, stručná a srozumitelná, v jeho písemných podáních a projevech soud I. stupně neshledal žádné znaky zneužití práva či „kverulantských podání“.
9. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění soud I. stupně vycházel analogicky z hledisek stanovených stanoviskem Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 ze dne 13. 4. 2011, a to i při vědomí, že se toto stanovisko na daný případ nevztahuje. Základní částku za prodlení s poskytnutím informací stanovil ve výši dolní hranice sazby pohybující se v rozmezí 15 20 000 Kč, to je 1 250 Kč za 1 měsíc řízení, tedy 23 625 Kč za 18 měsíců a 27 dnů, když tuto sazbu zvýšil na dvojnásobek požadované částky a žalobci přiznal celkově částku 47 250 Kč za období od 4. 2.

2015, kdy uplynula zákonná patnáctidenní lhůta pro poskytnutí informací do 31. 8. 2016, kdy žalobci byly tyto informace sděleny.

10. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud I. stupně odůvodnil ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., Žalobci přiznal vůči žalovanému plnou výši náhrady účelně vynaložených nákladů k uplatňování práva. Náklady řízení tvoří odměna právního zástupce dle vyhl. č. 177/1996 Sb., za celkem šest a půl úkonu právní služby (převzetí věci, podání žaloby, zaslání předžalobní výzvy, replika k vyjádření žalovaného, doložená porada s klientem dne 3.10.2017 delší než 1 hodina, účast při új dne 3.10.2017 a účast při jednání, kde došlo k vyhlášení rozhodnutí dne 13.10.2017 -za polovinu sazby dle §11odst. 2 písm. f), při sazbě 3.500,-Kč za jeden úkon právní služby (dle § 9 odst. 4 písm. a) a § 7 bod 5. Vyhl.) celkem 16.250,- Kč a režijní paušál za 7 úkonů právní služby po 300,- Kč, tj. 2.100,- Kč a doložené náklady žalobce na cestu vlakem k jednání soudu dne 3.10.2017 (Otrokovice Praha a zpět) ve výši 585,- Kč, celkem tedy 18.935,- Kč.
11. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání s odkazem na odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. b), d), e) a g) o. s. ř. s důrazem, že i nadále trvá na tom, že v předmětné věci není splněna zákonná podmínka existence nesprávného úředního postupu (ani nezákonného rozhodnutí) a proto nevznikla či nemohla vzniknout žalobci ani nemajetková újma. Pokud se jedná o nesprávný úřední postup, k jehož existenci soud I. stupně dospěl, žalovaný uvedl, že Kancelář prezidenta republiky vyřídila žádost žalobce v zákonných lhůtách, v odůvodnění zamítavého rozhodnutí provedla detailní rozbor příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, zákona o ochraně osobních údajů a zároveň věc posoudila ze širšího ústavněprávního hlediska. Z tohoto rozhodnutí KPR ze dne 27. 1. 2015 č. j. 537/2015, jakož i z rozhodnutí ze dne 17. 8. 2015 č. j. KPR 4852/2015 vyplývá, že v době vydání těchto rozhodnutí „bezpečně nevěděla“, jak tvrdí soud I. stupně, že je povinná informace o platech zaměstnanců dle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat. Žalovaný nesouhlasí, že by povinnost poskytnout požadované informace žalobci vyplývala ze zákona a tento její názor je podporován aktuální judikaturou Ústavního soudu s tím, že za konečné řešení daného problému je nutno považovat náleží Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který v podstatě popřel shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu a nastavil nová kritéria, z nichž vyplývá závěr aplikovatelný i pro daný případ, že pokud Kancelář prezidenta republiky porušila při vyřizování žádosti o informace o platech konkrétních zaměstnanců zákon, tak nikoliv ve vztahu k žadateli, když jeho žádost odmítla, ale ve vztahu k zaměstnancům, když nakonec výši jejich platů sdělila. Rozbor ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím provedl rovněž Úřad pro ochranu osobních údajů. Z důvodu rozdílné rozhodovací praxe soudů nižších instancí a rovněž znalosti názorů právních odborníků tedy není jednoznačné, že by bylo povinností předmětné informace poskytnout.
12. Pokud se jedná o tvrzenou nemajetkovou újmu, odvolatel poukázal na citaci žalobce po odmítnutí žádosti o informace v rozhovoru uveřejněném na <https://zpravy.aktualne.cz..> „*mě platy bradních úředníků vlastně nezajímají, ale moje advokátka Petra Bielinová, která se o hospodaření s veřejnými prostředky zajímá podobně jako já, oslovila asi 260 institucí, aby zjistila, kdo informace mezi jinými o platech poskytuje a kdo ne. A když neuspěla u Kanceláře prezidenta republiky, tak jsem si řekl, že to zkusím, jestli je dají mně*“. Skutečnost, že žalobce absolutní výše platů zaměstnanců Kanceláře nezajímají pak byla zjištěna i jeho slyšením před soudem I. stupně. Z toho je zřejmé, že újma mu nebyla způsobena tím, že informace o platech mu byla poskytnuta se zpožděním, neboť platy jej vůbec nezajímaly, ale tím, že jeho žádosti nebylo ihned v zákonné lhůtě vyhověno, a to i po zvážení dopadů na zaměstnance Kanceláře prezidenta republiky jako posouzení proporcionality, kdy bylo vzato v úvahu, že informace o zaměstnancích Kanceláře prezidenta republiky jsou často mediálně zneužívány. Nelze se rovněž ztotožnit se závěry soudu I. stupně, který bez jakékoli opory v provedeném dokazování konstatoval, že postup KPR musel v žalobci vyvolat frustrující pocity,

nedůvěru v právní stát a že nemůže být spokojený a žít klidně, když sám prohlásil, že ho odpověď na informace nezajímá a k tvrzené frustraci a nespokojenému (neklidnému) žití tak dojít nemohlo. Namítané skutečnosti tak potvrzují, že nemajetková újma žalobci vzniknout nemohla a jeho nárok na náhradu nemajetkové újmy je neoprávněný a nedůvodný. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 2844/14, sp. zn. I. ÚS 4227/12) žalovaný nad rámec shora uvedeného vyjádřil zásadní nesouhlas s postupem soudu I. stupně při určení výše nemajetkové újmy a analogického použití hledisek stanovených ve stanovisku Nejvyššího soudu Cjpn 206/2010 ze dne 13. 4. 2011. Při úvaze o výši nemajetkové újmy je vždy třeba vycházet z konkrétních okolností případu a musí být důkazně tvrzeno a prokázáno, když břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží na žalobci; v předmětné věci skutkový stav svědčí o opaku. Pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že v předmětné věci je dán nesprávný úřední postup Kanceláře prezidenta republiky, soud I. stupně nepostupoval správně, neboť nedostatečně vyhodnotil konkrétní okolnosti případu, zcela nesprávně vyhodnotil důkazní prostředky a dopustil se tak nesprávného právního posouzení. Napadený rozsudek obsahuje subjektivní, ničím nepodložená tvrzení soudu I. stupně, která nemohou obstát. Pro citované důvody žalovaný navrhl, aby rozhodnutí soudu I. stupně bylo v celém rozsahu zrušeno.

13. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně v rozsahu napadeném odvoláním.
14. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), poté odvolání žalobce neshledal důvodným.
15. Skutkový stav, jak byl soudem I. stupně zjištěn, odpovídá výsledkům provedeného dokazování a představuje dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci. S právním posouzením skutkových zjištění, jež učinil soud I. stupně, odvolací soud souhlasí jak v závěru o existenci nesprávného úředního postupu tak i nemajetkové újmy odškodnitelné v penězích. Na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí lze proto odkázat, když se v dalším odvolací soud zaměřil na konkrétní námitky odvolatele.
16. Pokud žalovaný namítá, že v době podání žádosti žalobce dne 19.1.2015 o poskytnutí shora specifikovaných informací KPR neměla jednoznačnou vědomost o povinnosti je poskytnout s odkazem na své tehdejší stanovisko preferující ochranu osobních údajů, resp. obecnou ochranu soukromí, nelze s touto námitkou souhlasit, neboť v té době (a dosud) nebyly překonány závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výluky z výluky v § 8b odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanci veřejné správy je nepochybně vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Odvolací soud s ohledem na uvedené neshledal, že by existovaly důvody bránící poskytnutí požadovaných informací. Vycházeje z judikatorní definice „nesprávného úředního postupu“ kterým podle konkrétních okolností může být jakákoliv činnost spojená s výkonem pravomocí státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu lze uzavřít, že pokud tak KPR neučinila, resp. tak učinila až s výrazným časovým odstupem, aniž by vyčkala případného potvrzení jejího stanoviska

v zahájeném soudním řízení, dopustila se nesprávného úředního postupu ve smyslu ust. § 13 zákona.

17. Správnost závěrů soudu I. stupně není bez dalšího vyvrácena ani nálezem Ústavního soudu IV.1378/16 ze dne 17.10.2017, na který žalovaný poukazuje. Ten pouze stanoví, že v každém jednotlivém případě je třeba poměřovat právo na informace ve veřejném zájmu a právo na ochranu soukromého života, neboť jde o práva rovnocenná a současně stanoví okruh podmínek, za kterých lze odmítnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.
18. Lze souhlasit s námitkou odvolatele, že v případě nemajetkové újmy, která měla vzniknout nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem spočívajícím v jiné skutečnosti než v nepřiměřené délce řízení, se plně uplatní procesní povinnosti tvrzení a důkazní a jim odpovídajících břemen. Platí, že nemajetkovou újmu je třeba co možno určitě pojmenovat a vysvětlit, tudíž tvrdit a prokázat, že k ní zásahem orgánu veřejné moci skutečně došlo (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, ze dne 29. 6. 2011). V poměrech dané věci je zřejmé, že důvěra ve fungující právní stát a z toho vyplývající pocit jistoty představuje objektivní kategorii. Odvolací soud má proto shodně se soudem I. stupně za to, že žalobce určitým způsobem označil a vysvětlil svůj frustrující pocit v době, kdy KPR oddalovala poskytnutí požadovaných informací, ač je poskytnout měla, a v konečném výsledku tak i učinila, a o neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního se proto nejedná.
19. Ani odvolací soud neshledal žádné okolnosti, pro něž by bylo na místě spokojit se v dané věci pouze s konstatováním porušení práva (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.2.2012, sp.zn. 30 Cdo 2828/2011. Po posouzení okolností, za kterých k nesprávnému úřednímu postupu došlo soud I. stupně rovněž logicky a přesvědčivě vysvětlil důvody, pro které při úvaze o výši poskytnutého zadostiučnění v penězích vycházel analogicky ze stanoviska Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 ze dne 13. 4. 2011, podrobně vysvětlil, z jaké základní částky odškodnění vyšel a jakým způsobem zohlednil kritéria uvedená v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona; jím stanovená výše odškodnění se jeví přiměřenou.
20. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně dle § 219 o.s.ř. v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé a ve výroku o nákladech řízení jako věcně správně potvrdil.
21. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. Odvolací soud úspěšnému žalobci přiznal proti žalovanému náhradu nákladů řízení účelně vynaložených, které jsou představovány odměnou advokáta za dva úkony právní pomoci (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání) ve výši stanovené vyhl.č.177/1996 Sb., §§ 9 odst.4, § 7 bod 5, § 13 odst.3 ve výši 6 800 a dále doloženými náklady žalobce – jízdné k jednání odvolacího soudu Otrokovice-Praha a zpět ve výši 617 Kč, celkem 7 417,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat **dovolání** ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř.

Praha 26. dubna 2018

JUDr. Dana Slavíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.